

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Dagmar Nygrínové a soudců JUDr. Petra Průchy, Mgr. Radovana Havelce, JUDr. Jaroslava Vlašína a JUDr. Lenky Matyášové v právní věci žalobkyně: **E. P.**, zast. JUDr. Drahomírou Janebovou Kubisovou, advokátkou, se sídlem Blahoslavova 186/II, Mladá Boleslav, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 3. 10. 2006, č. j. 48 Az 37/2006 – 18,

t a k t o:

- I. Řízení **s e z a s t a v u j e .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Odměna zástupkyni stěžovatelky, JUDr. Drahomíře Janebové Kubisové, advokátce, **s e s t a n o v í** ve výši 5712 Kč a bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto usnesení.

O d ů v o d n ě n í:

Kasační stížností včas podanou u Krajského soudu v Praze se žalobkyně (dále též „stěžovatelka“) domáhala zrušení rozsudku uvedeného soudu ze dne 3. 10. 2006, č. j. 48 Az 37/2006 – 18, jímž byla zamítnuta žaloba stěžovatelky proti rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 17. 7. 2006, č. j. OAM-587/LE-BE03-BE01-2006. Napadeným rozhodnutím žalovaný zamítl žádost stěžovatelky o udělení azylu jako zjevně nedůvodnou podle § 16 odst. 2 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, v tehdy účinném znění, tedy z důvodu, že z postupu žadatelky bylo patrné, že žádost podala s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, ačkoli o udělení azylu mohla požádat dříve.

Spolu s kasační stížností požádala stěžovatelka soud o ustanovení zástupce z řad advokátů. Její zástupkyní Krajský soud v Praze ustanovil usnesením ze dne 6. 12. 2006, č. j. 48 Az 37/2006 – 35, JUDr. Drahomíru Janebovou Kubisovou, advokátku, se sídlem Blahoslavova 186/II, Mladá Boleslav.

Vzhledem k tomu, že na adrese, kterou stěžovatelka uvedla ve svém podání ze dne 7. 2. 2008 (U. S. 11, P. 9), si písemnost obsahující uvedené usnesení nepřevzala a vzhledem ke sdělení ustanovené advokátky ze dne 28. 12. 2006, že se jí nedaří navázat kontakt se stěžovatelkou, pojal Nejvyšší správní soud pochybnost, zda se stěžovatelka na místě oznámeného pobytu skutečně zdržuje. Proto se obrátil na oblastní ředitelství služby cizinecké a pohraniční policie Praha s žádostí o prověření pobytu stěžovatelky. Policie ve sdělení ze dne 10. 4. 2007 uvedla, že provedla šetření ubytování stěžovatelky na adrese U. S. 11, P. 9, během kterého stěžovatelka nebyla na této adrese zastižena, byl zastižen pouze její manžel, jenž uvedl, že stěžovatelka do bytu na uvedené adrese dojíždí a jinak přebývá na ubytovně v Brandýse nad Labem, kde zároveň pracuje. Adresu ubytovny manžel neznal.

S ohledem na nejednoznačné sdělení se Nejvyšší správní soud na policii obrátil s žádostí o opětovné prověření pobytu stěžovatelky. Ve sdělení ze 7. 3. 2008 pak policie konstatuje, že byl kontaktován majitel předmětného bytu, který prohlásil, že stěžovatelka na uvedené adrese bydlela dle ubytovací smlouvy do 20. 12. 2007 a poté se odstěhovala neznámo kam, telefonický kontakt na ni se zjistit nepodařilo.

Podle § 47 písm. c) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), použitého přiměřeně podle § 120 s. ř. s., soud usnesením řízení zastaví, stanoví-li tak zvláštní zákon. Podle § 33 písm. e) zákona o azylu soud řízení zastaví, jestliže žadatel o udělení mezinárodní ochrany (dříve azylu) se nezdržuje v místě hlášeného pobytu a jeho změnu soudu neoznámil. V souzené věci je zjevné, že se stěžovatelka na adrese jí uváděné nezdržuje a další místo pobytu soudu neoznámila. Podmínka pro zastavení řízení podle § 33 písm. e) zákona o azylu tedy byla podle názoru Nejvyššího správního soudu naplněna, a proto usnesením rozhodl o zastavení řízení o kasační stížnosti.

I kdyby však nenastal důvod pro zastavení řízení, nezbyvalo by zdejšímu soudu než kasační stížnost odmítnout pro nepřijatelnost, neboť stěžovatelka jako důvod opuštění země původu uváděla problémy s věřiteli, což je otázka, kterou se Nejvyšší správní soud ve své předchozí judikatuře nesčetněkrát zabýval. Stěžovatelkou tvrzené skutečnosti spadají do okruhu problémů se soukromými osobami a s touto problematikou se Nejvyšší správní soud vypořádal např. ve svém rozsudku ze dne 18. 12. 2003, č. j. 6 Azs 45/2003 – 49, nebo v rozsudku ze dne 29. 11. 2006, č. j. 4 Azs 34/2006 – 75, či v rozsudku ze dne 22. 12. 2005, č. j. 6 Azs 479/2004 – 41, všechny dostupné na www.nssoud.cz.

Vzhledem k tomu, že řízení bylo zastaveno, podle § 60 odst. 3 věty první s. ř. s. (za použití § 120 s. ř. s.) nemá žádný z účastníků řízení právo na náhradu nákladů řízení.

Odměna zástupkyni stěžovatelky byla stanovena za dva úkony právní služby, tj. převzetí a příprava zastoupení a písemné podání soudu ve věci samé podle § 11 odst. 1 písm. b) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb. (dále jen „advokátní tarif“). Za tyto úkony náleží zástupkyni stěžovatelky odměna ve výši 2 x 2100 Kč podle § 9 odst. 3 písm. f) advokátního tarifu a dále režijní paušál ve výši 2 x 300 Kč podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu. Takto vypočtený obnos 4800 Kč se dále zvyšuje o částku daně z přidané hodnoty, neboť ustanovená zástupkyně doložila, že je plátkyní této daně. Zástupkyni stěžovatele tak bude vyplacena částka ve výši 5712 Kč, a to z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

P o u ě n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 31. března 2008

JUDr. Dagmar Nygrínová
předsedkyně senátu